

L'art olotí a l'abast

ENRIC MIRAMBELL I BELLOC

Tothom més o menys sap que Olot és un notable centre artístic. Que el paisatge del seu entorn és d'una bellesa extraordinària i que ha estat font d'inspiració per als artistes de la localitat i per als de fora que hi han estat atrets.

També s'ha sentit a parlar de l'escola olotina, i de les diverses institucions docents per a l'aprenentatge artístic; tothom ha sentit a parlar dels Vayreda, de l'avi Berga, d'un tal Amadeu –autor de molt apreciades figures de pessebre– i de la fàbrica d'escultura religiosa, d'on sortiren els tan divulgats «sants d'Olot».

Però ja no és tan corrent tenir una visió clara, fidedigna, ben documentada, del procés històric de l'activitat artística que s'ha desenvolupat a Olot des de les darreries del segle XVIII fins als nostres dies. I això és el que ens aporten els professors Assumpció Arnau i Joan Sala.

Una visió de conjunt i una sèrie de detalls, i un selecció de textos per for-

mular una història de l'art olotí en els segles XIX i XX. Començant per la creació de l'Escola de Dibuix, promoguda pel bisbe Lorenzana i dirigida per Joan Carles Panyó, fins al recent projecte del Museu del Paisatge de Catalunya; posant atenció en els artistes, en els docents, en els criteris polítics i en les guerres internes que per bé i per mal han protagonitzat aquesta història que té per centre la ciutat d'Olot i el paisatge del seu entorn.

Sobre aquesta temàtica existeix una rica bibliografia, però faltava una obra de conjunt a l'abast del lector no especialitzat.

I aquesta és la que ens ofereixen Assumpció Arnau i Joan Sala. Una obra de divulgació, però ben fonamentada amb el rigor que es pugui demanar a un tractat científic. Els autors posen de manifest la seva especialització en el tema i la seva condició de docents per aconseguir una història de l'art olotí que tant pugui interessar al lector ja imposat en el tema com al que només en tenia una lleu idea.



ARNAU i PRADES, M. Assumpció, i SALA i PLANA, Joan

L'art olotí en el XIX i el XX

Quadern de la Revista de Girona
Diputació de Girona.
Girona, 2013.
96 p.

Propostes per a una Catalunya millor

GERARD BUXEDA I MAJORAL

La crisi econòmica i el debat sobiranista han donat peu a una sèrie d'assaigs econòmics i polítics que expliquen com s'ha arribat a aquesta situació, i que proposen alternatives i solucions. El gènere de llibre de conversa no ha restat al marge d'aquest debat, i Josep-Maria Terricabras i Teresa Pous aporten el seu gra de sorra amb *Pensar, dialogar i fer en una Catalunya millor*.

El llibre s'estructura en tres capítols centrats a analitzar els conceptes de

pensar, dialogar i fer, i en com, a través seu, aconseguir una Catalunya lliure i més justa i integradora.

Fets històrics, esdeveniments recents, frases de filòsofs, de Goethe a Confuci, de Gandhi a Wittgenstein passant per Terricabras mateix, entre d'altres, són punts de partida per iniciar i continuar el diàleg.

Així, en el primer capítol, Pous i Terricabras se centren en el concepte de pensar: aprendre a pensar, tot ob-

servant, comparant i triant valors, al servei d'una Catalunya més cívica, culta i social.

Un cop es tenen les idees clares, cal dialogar, però no per convèncer els altres sinó per contraposar i valorar arguments, saber veure les conseqüències de defensar determinats valors i utilitzar el diàleg per aconseguir una Catalunya més justa.

Després de tenir criteri i de dialogar s'ha de fer una societat millor i

Un equilibri emocional

JOAN DOMÈNECH MONER

Quan, fa anys, el pare Joaquim Alqueza va fundar en el col·legi blanenc de la Sagrada Família una cobla infantil, difícilment es va valorar la transcendència que aquella iniciativa tindria per a la sardana. Pitu Chamorro –i Jordi Molina, que ha dirigit la gravació i la cobla– forma part dels instrumentistes i compositors sortits d'aquella escola, ben formats, que han renovat i prestigiat la música de casa.

El disc de sardanes de Pitu Chamorro que presentem és captivador perquè cadascuna de les obres que

inclou té modernitat de concepció tot i seguir, en l'estructura, el model clàssic que plau als balladors: no hi falta una introducció elegant, una melodia lírica que es posa bé a l'orella, uns passatges per saltironejar que defugen, però, la vulgaritat, i la intervenció de tota la cobla reblant el tema, a l'hora de saltar de veritat. Tot, insisteixo, amb una qualitat musical solvent.

Es tracta, doncs, d'unes obres equilibrades, en el tractament de les quals s'endeuina, en alguns casos, una voluntat descriptiva, sobretot en les obres de format més lliure, que l'autor titula *Fantasies del Ges*, on ens trobem fins i tot amb aires orientals, tot i el ritme de tango (*Pescallunes*), imatges fantasmagòriques ben evocades (*La bruixa del gorg del Saule*) i música rítmica d'estil jazzístic (*La serp dels comuns*), que no fa res més que demostrar les possibilitats de la cobla. Les sardanes, per la seva banda, són fresques, fan vibrar i potencien la tenora, aparellada després amb els tibles i secundada per tota la cobla.



CHAMORRO, Pitu

Sardanes i música per a cobla

Cobla La Flama de Farners
Direcció: Jordi Molina
Audiovisuals de Sarrià.
Sarrià de Ter, 2013.



TERRICABRAS, Josep-Maria
i POUS, Teresa

Pensar, dialogar i fer en una Catalunya millor. Teresa Pous conversa amb Josep-Maria Terricabras

Ara Llibres,
Badalona, 2013
120 p.

més respectuosa. El llibre no és aliè a aquest projecte d'il·lusió col·lectiva de la classe mitjana catalana anomenat Dret de Decidir, en un context de crisi generalitzada i de constatació de la impossibilitat d'arribar a un acord amb l'Estat espanyol, així que la conversa entre Pous i Terricabras acaba amb una breu anàlisi de com s'ha arribat a aquest punt, es plantegen alternatives per proclamar la independència, es descriuen les primeres passes del nou

estat i es proposen mesures per aconseguir una Catalunya millor.

Més enllà d'aquest resum maldestre, al llarg del llibre hi ha una multitud d'idees que porten a altres reflexions que es retroalimenten, amb un estil planer, entenedor i agradable de llegir. Tanmateix, el conjunt no deixa de donar una sensació de refregit, de llegir idees ja sentides en altres bandes, d'apostar per un autor consolidat que tira d'ofici.